

[Statsministeren.]

Når jeg tager ordet på dette tidspunkt, er det for at forhindre, at debatten bliver forlænget ved, at venstre og hr. Henry Christensen ikke synes, jeg svarede på de spørgsmål, der er rettet til mig. Jeg mener i og for sig, at jeg har svaret, men skal da gerne gøre det mere direkte.

Når hr. Henry Christensen spørger om risikoen for yderligere pris- og omkostningsstigning, er det da indlysende, at jeg ikke har nogen garanti imod yderligere stigninger i priser og omkostninger. Jeg kan ikke afvise, at der kommer yderligere stigninger — det mest sandsynlige er vel, at de kommer. Men det, man vel kan iagttage ude i samfundet og ude i erhvervslivet, er, at der i hvert fald er visse tegn på en større indre økonomisk balance i det danske samfund, og det kan dog rejse en formodning om, at hastigheden i stigningerne i priser og omkostninger kan blive mindre, end den har været før, at man f. eks. vil opleve mindre længslidning, end man har haft før, at man vil opleve, at der i byggeomkostningerne fra det tidspunkt, da der projekteres, og til regningerne præsenteres, er sket mindre overskridelser end i den mere anspændte økonomiske situation, vi hidtil har levet i.

Det er ud fra den antagelse, regeringen finder, at der er råderum for at give visse kreditlempelser. Det er derfor, vi regner med, at Nationalbanken under sine forhandlinger med realkreditinstitutionerne søger kredittkvotaerne til industri og landbrug forøget, og det er ud fra samme forudsætning, vi regner med, at Nationalbanken i kommende forhandlinger med bankerne vil sikre, at der bliver forudsætninger for en rimelig kreditudvidelse.

Tilbage er så den evige diskussion om opsparingen. Her har jeg i og for sig ikke meget at føje til, hvad jeg allerede har sagt. Det er da indlysende, at det mest afgørende for opsparingens størrelse er, hvilke indtægter folk har. Jo større indtægter folk har, i jo højere grad der er fuld beskæftigelse, voksende omsætning, voksende produktion, i jo større omfang vil både enkeltpersoner spare op og selskaber spare op. Det er derfor ud af et sundt økonomisk klima med vækstmuligheder, at en voksende opsparing skal fremtræde. Dette må være det aldeles

afgørende. Jeg tror, at det både på kort og lang sigt er en langt bedre fremgangsmåde til sikring af en voksende opsparing end forskellige skattemæssige kunstgreb.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg takker statsministeren, fordi han besvarede de spørgsmål, jeg stillede. Jeg tror, statsministeren vurderer risikoen for en stadig for kraftig omkostningsudvikling for optimistisk, men det vil tiden vise. Jeg vil da håbe, at statsministerens mere optimistiske forventninger bliver indfriet. Jeg tror desværre, der er stærke tegn på, at de måske ikke bliver det; så bliver vore muligheder for at udnytte eventuelt bedre udenlandske afsætningsvilkår jo ikke underbygget i den grad, de skulle, og det har jo ingen relation til hele den diskussion om beskæftigelse og produktion, som vi har ført her i eftermiddag.

Det andet problem, spørgsmålet om den rimelige afbalancering af mulighederne for den forøgede kreditlempelse, trænger måske nok til en endnu dyberegående diskussion end den, vi kan føre på nuværende tidspunkt, og jeg skal derfor nøjes med her at henvise til de mere udførlige bemærkninger herom, jeg gjorde tidligere.

Jeg skal så bare til spørgsmålet om dagsordensforslaget sige, at de to partier, som står bag forespørgslen i dag, jo klart har lagt en række synspunkter frem, som vi mener burde lægges til grund for den økonomiske politik. Nogle af dem indeholdes i det dagsordensforslag, som hr. Poul Antonsen har stillet, andre indeholdes ikke i det. Omvendt er der nogle synspunkter i det dagsordensforslag, som hr. Poul Antonsen har stillet, som vi ikke uden videre kan godtage. Derfor ville konsekvensen, hvis dette dagsordensforslag kom til afstemning, blive, at vi måtte anbefale, at man undlod at stemme.

Jeg må måske også sige, at dagsordensforslaget har et så omfattende indhold, at det måske mere havde egnet sig til at være et forslag til beslutning end et egentligt dagsordensforslag, som vel normalt må forudsættes at dreje sig om enkelte, klare principielle ting.